

**ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ
Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΚΑΙ ΠΑΤΗΡ ΤΗΣ
ΕΛΛΑΔΟΣ**

Σεβασμιώτατοι ἄγιοι Ἀδελφοί,
Ἀγαπητοί Πατέρες,
Ἐντιμότετοι Ἄρχοντες,
Ἀδελφοί μου ἀγαπητοί,

Γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἡμᾶς συνήγαγε, στήν περιάκουστον πόλιν τῆς Κορίνθου καί στό Ἱερόν αὐτό Ἀποστολεῖον, τόν Ἱερόν Ναόν δηλαδή, τοῦ Οὐρανοβάμονος Ἀποστόλου Παύλου, προκειμένου τόν Κύριον νά δοξάσωμε καί τόν Ἀπόστολόν Του νά τιμήσωμε.

Σεβασμιώτατε ἄγιε Κορίνθου κ. Παῦλε, ἐπειδή εἶναι ὁ πρῶτος Σας ἑορτασμός, ὡς Ἀρχιερέως τῆς Ἀποστολικῆς Μητροπόλεως Κορίνθου, ἀλλά καί ἐπί τοῖς Ὀνομαστηρίοις Σας, Σᾶς εὐχόμεθα μακροχόνιον, καλλίκαρπον καί πολύκαρπον ποιμαντορίαν, πρὸς δόξαν Θεοῦ καί σωτηρίαν ψυχῶν ἀθανάτων, ὑπέρ ὧν Χριστός ἀπέθανε καί ἀνέστη.

Θεωρῶ ὁμως χρέος μας, νά μνησθῶμεν καί τοῦ ἀλήστου μνήμης, ἀδελφοῦ Ἀρχιερέως Μητροπολίτου Κορίνθου κυροῦ Διονυσίου, τοῦ πολλά κοπιάσαντος εἰς τήν καλλιέργειαν τοῦ ἱεροῦ τούτου Ἀποστολικοῦ Γεωργίου καί νά εὐχηθῶμεν, ὑπέρ μακαρίας αὐτοῦ, μνήμης καί αἰωνίου ἀναπαύσεως, ἐν σκηναῖς Δικαίων καί Ἁγίων.

•Ἡ Ὁρθοδοξία ἅπασα σήμερα σκιρτᾷ καί εὐφραίνεται, ἰδιαίτερος δέ ἡ καθ' Ἑλλάδα Ἁγιωτάτη Ἐκκλησία ἀγάλλεται καί χαίρει ἑορτάζουσα

γηθοσύνως ἐπὶ τῇ Ἰερᾷ μνήμῃ τοῦ Ἰδρυτοῦ Αὐτῆς, Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου. Ἐν εὐφροσύνῃ καὶ ἀγαλλιᾶσει, μετὰ τῶν ἐν Οὐρανοῖς Ἀγγέλων, ἄσμασιν ἑορτίοις, τὸν Οὐρανοβάμονα καταστέφει ψάλλουσα: "Ἐθνῶν σέ κήρυκα καὶ φωστῆρα τρισμέγιστον, Οἰκουμένης ἀγλαΐσμα καὶ Ἑλλήνων διδάσκαλον εὐφροσύνως γεραίρομεν" (Ἀπολυτίκιον Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου).

Ἐορτάζει τό κλεινόν ἄστρῳ τῶν Ἀθηνῶν, ἡ πόλις τῆς σοφίας, καὶ τῆς ἐπιστήμης. Πανηγυρίζουν οἱ Φίλιπποι, ὁ πρῶτος σταθμὸς τῆς εὐρωπαϊκῆς πορείας τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου, ἡ Θεσσαλονίκη, τό μαργαριτάρι τῆς Μακεδονίας μας. Ἀγάλλεται ἡ Βέροια, ἡ Κόρινθος, ἡ Κεφαλληνία, ἡ Νικόπολις καὶ οἱ ἄλλες Ἑλληνικὲς πόλεις ἀπ' ὅπου πέρασε ὁ Θεῖος τῆς Οἰκουμένης Διδάσκαλος. Ἡ Θεϊκὴ πρόνοια ὁδηγεῖ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο, τὸν Παῦλο ἀπὸ τὴν Ταρσό, τὸν ἄνθρωπο μὲ "τίς χίλιες ψυχές", ὅπως ἔχει ἀπὸ κάποιον εἰπωθεῖ, νά περάσῃ στὴν Ἑλλάδα, στὴ δική μας γῆ καὶ ἔχοντας ὡς ἐφόδια τὴν χάρη καὶ τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ, τὸν ἱερό δικό του ζῆλο, τὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ γιατί ὄχι τὴν Ἑλληνικὴ ψυχὴ, προκειμένου νά δώσῃ τό φῶς τό ἀνέσπερο στὴν χώρα τὴν «κατείδωλον», στὴν χώρα τῶν πολλῶν πνευματικῶν ἀναζητήσεων. Δικαίως λοιπόν θεωρεῖται καὶ εἶναι, ὁ κλεινός Ἀπόστολος, ὁ πνευματικὸς διδάσκαλος καὶ πατὴρ τῆς Ἑλλάδος.

1. Πρῶτον διότι ἔφερε τὴν ἀποκεκαλυμμένην ἀπὸ τὸν Θεόν ἀλήθειαν.

Γιὰ πρώτη φορὰ ἀκούεται στὴν Ἑλλάδα ἡ διδασκαλία περὶ τοῦ Ἐνός καὶ μόνου Ἀληθινοῦ

Θεοῦ ὅς οὐκ ἐν χειροποιήτοις Ναοῖς κατοικεῖ οὐδέ ὑπὸ χειρῶν ἀνθρώπων θεραπεύεται προσδεόμενος τινός”, (Πράξ. 17,24). Τοῦ Θεοῦ ὁ ὁποῖος κατῆλθε ταπεινούμενος, περπάτησε ἀνάμεσά μας, γεύτηκε τὸν πόνο μας καὶ τὴν χαρὰ μας καὶ θυσιάστηκε γιὰ μᾶς καὶ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, προκειμένου νὰ ἀναστήσει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν πτώση καὶ τὴν ἁμαρτία. Γιὰ πρώτη φορά ἀκούεται μέσα σ’ ἓνα κόσμο κουρασμένο, ὁ ὁποῖος εἶχε φτάσει πλέον στὰ ὅρια τῆς ἀντοχῆς του τὸ μήνυμα τῆς ἀληθινῆς ἐλευθερίας, ἡ ὁποία ἀπορρέει ἀπὸ τὸ Σταυρὸ καὶ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου.

Κεντριζονται οἱ καρδιές ἀπὸ τὴν ἀναφορὰ στὴν ἀγάπη τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος «ἐποίησε ἐξ ἑνὸς αἵματος πᾶν ἔθνος ἀνθρώπων, κατοικεῖν ἐπὶ πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς». (Πραξ. 17,26)

Μέσα σ’ αὐτὸ τὸ πλαίσιο καὶ μ’ αὐτὸ τὸν τρόπο ὁ Θεῖος Παῦλος καθιστᾷ γνωστό, στὸν χῶρο τῆς Ἑλλάδος, τὸ μυστήριον τοῦ Κυρίου τὸ “χρόνοις αἰωνίοις σεσιγημένον” (Εφεσ. 3,4), ὥστε νὰ δυνηθοῦν οἱ Ἕλληνες νὰ εἰσέλθουν πλέον στὴν φωτοφόρο περίοδο τῆς ἱστορίας τους, ἀφοῦ θὰ πέσουν ἀπὸ τὰ μάτια τους οἱ λεπίδες τῆς ἀγνωσίας γιὰ τὸν ἄγνωστο Θεό, ὁ ὁποῖος τώρα γίνεται σ’ αὐτούς οἰκεῖος καὶ προσιτός, Πατὴρ ἐλέους καὶ Κύριος οἰκτιρῶν.

2. Ἡ πνευματικὴ ὁμως πατρότης τοῦ Ἀποστόλου Παύλου γιὰ τοὺς Ἕλληνες δέν περιορίζεται μόνον εἰς τὴν διδασκαλίαν, ἀλλὰ σφραγίζεται καὶ ἀπὸ τὴν ἐν ἀγάπῃ κατάθεση ψυχῆς

καί ἀπό τό πολύ ἐνδιαφέρον γιά τήν πνευματική πρόοδο τῶν παιδιῶν του καί τήν κατά Θεόν αὐξήσιν καί προκοπήν. Ἐν τῷ μέτρῳ αὐτῆς τῆς ἀγάπης λέγει ὅτι : "σπουδάζει ἰδεῖν τό πρόσωπον αὐτῶν ἐν πολλῇ ἐπιθυμίᾳ" (Α' Θεσ. 2,17) καί εἰς ἄλλην περίπτωσιν "Ἐάν μυρίους παιδαγωγούς ἔχητε ἐν Χριστῷ, ἀλλ' οὐ πολλούς πατέρας. Ἐν γάρ Χριστῷ Ἰησοῦ διά τοῦ Εὐαγγελίου ἐγώ ὑμᾶς ἐγέννησα". (Α' Κοριν, 4,15)

Διά τοῦτο γηθοσύνως ἡ καθ' Ἑλλάδα Ἐκκλησία, ἡ πνευματική θυγατέρα τοῦ Μεγάλου Ἀποστόλου πανηγυρίζει σήμερα, διακηρύττουσα τήν ἀποστολικότητά της καί ἐνωτιζομένη τοῦ πνευματικοῦ Πατρός της τήν ἱεράν παρακαταθήκην, τό: «στήκετε καί κρατῆτε τάς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διά λόγου εἴτε δ' ἐπιστολῆς ἡμῶν» (Β' Θεσσ, 2,15) ἐκφράζει τήν μυστική χαρά καί καύχησή της γιατί ἐπί τόσους αἰῶνες ἐδρασμένη στήν διδασκαλία, στούς κόπους, στούς ἀγῶνες καί ἰδρωῶτες τοῦ Ἰδρυτοῦ της, διετήρησε, παρά τίς πολλές δυσκολίες καί τά προβλήματα, διετήρησε, ἀγωνιστικά καί θυσιαστικά, ὡς κόρη ὀφθαλμοῦ αὐτήν τήν ἱεράν παρακαταθήκην καί διατηρεῖ ἀλώβητη τήν διδασκαλία τοῦ Θεοῦ Ἐσταυρωμένου καί Ἀναστάντος Κυρίου μέ αὐστηρότητα, μέ συνέπεια, μέ εὐθύνη τοῦ χρέους ἔναντι Θεοῦ καί ἀνθρώπων καί αὐτῆς τῆς ἱστορίας, χωρίς νά ἀλλοιώνη, χωρίς νά παραχαράττη ὅσα παρά τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τῶν Ἀποστολικῶν Πατέρων, τῶν Διδασκάλων καί Ἁγίων της παρέλαβε. (Ὡραῖσμένη μέ αὐτόν τόν ἱερόν αίματοβαμμένο χιτῶνα τῶν τέκνων της, τῶν μαρτύρων καί ἡρώων της, διακηρύττει ὅτι ἡ

ἀποστολικότητά της ἐπιβεβαιώνεται μέ τό γεγονός ὅτι πολιτεύεται ἀταλάντευτα σύμφωνα μέ ὅσα κατά τήν ἱερά ἀποστολική παράδοση διετύπωσαν μέ τούς Ὅρους καί τίς Ἀποφάσεις τους αἱ Οἰκουμενικά Σύνοδοι καί ἔχουσα ἐπί κεφαλῆς τόν Σεπτόν Προκαθήμενόν Της, Συνοδικῶς διατρανώνει ὅτι: «Οἱ Προφηταί ὡς εἶδον, οἱ Ἀπόστολοι ὡς ἐδίδαξαν, ἡ Ἐκκλησία ὡς παρέλαβεν, ἡ χάρις διὰ τοῦ Οὐρανοβάμονος ὡς ἔλαμψε, ὁ Χριστός ὡς ἐβράβευσε, οὕτω φρονοῦμεν, οὕτω λαλοῦμεν, οὕτω κηρύσσομεν...» (Συνοδικόν τῆς Ὁρθοδοξίας).

3. Συγκλονιστική, ἐπί τούτοις, εἶναι καί ἡ πνευματική προτροπή-παραγγελία τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τήν ὁποίαν ἀφήνει στά πνευματικά του παιδιά καί ἐν προκειμένῳ σέ μᾶς τούς Ἑλληνας: «παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς μιμηταί μου γίνεσθε».(Α' Κορ, 4,17).

Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς θέλει μέ πίστη θερμή, μέ ζῆλον ἱερό, μέ αὐταπάρνηση στό στίβο τῆς σύγχρονης κοινωνίας, μέ ἀνοικτή τήν καρδιά καί τόν νοῦ, μέ εὐρεῖς πνευματικούς ὀρίζοντας, ἀφοῦ τό ὄραμα τοῦ μεγάλου ἀνδρός δέν περιορίζεται σέ χρόνο καί σέ τόπο, ἀλλ' ἔχει διαστάσεις οἰκουμενικές καί ἡ ἀγάπη του εἶναι βαθειά καί πλατειά σάν τόν ὠκεανό καί τόν ἀτέλειωτον ὀρίζοντα. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἶναι ὁ ἐμπνευστής καί ὁδηγός μας. Μέσα ἀπό τήν οὐσιαστική θεανθρώπινη σχέση καί κοινωνική πορεία καί τήν ζῶσα ἔκφραση τῆς πίστεως, φαίνεται ἡ αὖρα ἡ δροσερή τοῦ Παυλείου θεολογικοῦ καί πρακτικοῦ λόγου γιά τήν Ἑλλάδα καί τήν Ἐκκλησία της. Στράτευση στά κοινωνικά

δρῶμενα· ἔμπρακτη ἐκδήλωση τῆς ἀγάπης διά τῆς φιλαδελφίας· ὄραμα ἐσχατολογικό· ὄραμα πού δέν περιορίζεται στούς ἀδελφούς μιᾶς κοινότητος μόνον, ἀλλά πρός πάντας, τό ὅποϊον ἡ ἐγγενῆς φιλοτιμία τοῦ Ἑλληνοσ τό κάνει πράξη. Τό ὑλοποιεῖ μέσα σέ μιᾶ κοινωλία, στήν ὁποία ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἔμπλεως ἀγάπης ἀγκαλιάζει τοὺς πάντας, ἀδιακρίτως φυλῆς καί γλώσσης, χρώματος καί θρησκείας

προσφέρουσα στοργή, παραμυθία καί βοήθεια.

Μιᾶς ἀγάπης πού περνᾶ τά γεωγραφικά μας ὄρια καί μᾶς φέρνει πλησίον τῶν ἀναξιοπαθούτων ἀδελφῶν μας εἴτε ἐξ ἀσθενειῶν, εἴτε ἐκ πολέμων, εἴτε ἐκ θεομηνιῶν, εἴτε ἐκ πάσης ἄλλης αἰτίας ὅπου γῆς. Αὐτό τό πράττει ἡ ἀγιωτάτη Ἐκκλησία μας, ἔχουσα ὑπ' ὄψιν τῆς τοὺς λόγους τοῦ Θεοκῆρυκος Ἀποστόλου: "Πάντοτε τό ἀγαθόν διώκετε καί εἰς ἀλλήλους καί εἰς πάντας»(Α' Θεσσ, 5,15) καί «τίς ἀσθενεῖ καί οὐκ ἀσθενῶ τίς σκανδαλίζεται καί οὐκ ἐγώ πυροῦμαι". (Β' Κορ,11,29)

Τοῦτο τό ἔργο καί ἡ προσφορά διακτινίζεται ἐκ τε τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καί ἐξ ὄλων τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων, διά τοὺς ἀδελφούς ἐντός καί ἐκτός τῆς Ἑλλάδος.

Ἐν τῷ πνεύματι αὐτῆς τῆς ἀγάπης, μέ τόν νοῦ καί τήν καρδιά μας, στρεφόμεθα σήμερα πρός τοὺς ἀδελφούς μας, τοὺς πληγέντας ἀπό τόν φοβερό σεισμό στή Βενεζουέλα καί θερμῶς προσευχόμεθα ὑπέρ αὐτῶν καί παντί τρόπῳ συμπαριστάμεθα ὡς Ἐκκλησία καί ὡς Πολιτεία πρός αὐτούς.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀδελφοί μου, εἶχε ὑπέρ πάντα ἄλλον ἀνοιχτούς ὀρίζοντας καί ἐξῆλθεν εἰς

τά Ἔθνη, ὄχι διεκδικώντας ὄπαδούς, ἀλλά θέλοντας νά σώσῃ τοὺς ἀδελφούς ἐν τῷ πνεύματι τῆς ἀγάπης, τῆς ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐλευθερίας καί τῆς ἐν Χριστῷ κοινωνίας καί ἐνότητος. Ἀφυπνιστικός ἐπίσης ἀντηχεῖ ὁ λόγος τοῦ θείου Παύλου πρὸς Κορινθίους «Μεμέρισται ὁ Χριστός;...» (Α΄ Κορ, 1,13) Σήμερα παρὰ ποτέ εἶναι ἐπίκαιρος αὐτός ὁ λόγος. Στὴν ἐποχὴ μας διαπίστωνομε ὅτι ἀναφύονται δύο τάσεις. Ἡ πρώτη εἶναι αὐτὴ πού υἰοθετεῖ τὴν πλήρη ἐκκοσμίκευση προκειμένου νά εἴμεθα ἀρεστοί στόν κόσμο πού κεῖται μακρὰν τῆς ἀληθείας καί ἡ ἄλλη, εἶναι ἐκείνη πού υἰοθετεῖ τόν περιορισμό εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς καί τὴν ἀπομόνωση ἀπὸ τὰ δρώμενα στὴν κοινωνία καί στόν κόσμο. Ἡ πρώτη εἶναι καταστρεπτική, ἀφοῦ δέν νοεῖται μιά Ἐκκλησία, χωρὶς ἀσκήση πνευματική, χωρὶς Μυστηριακὴ ζωὴ. Ἡ Ἐκκλησία ἐνδιαφέρεται γιὰ τόν ἄνθρωπον ὡς ψυχοσωματικὴν ὄντοτητα. Ὁ Παῦλος ἔκαμε τόν κόσμον Ἐκκλησία καί ὠδήγησε, ἐν ἀληθείᾳ καί σταθερᾷ πίστει καί ἀσκήσει στὴν σωτηρία. Ἡ δεύτερη εἶναι ἀπορριπτέα διότι δέν ὑπηρετεῖ τὴν κοινωνία ἐν ἀγάπῃ, ὅπως τὴν ἐδίδαξε ὁ Οὐρανοβάμων Ἀπόστολος. Ὅποιοι ἐπιθυμοῦν μιά Ἐκκλησία περιορισμένη σέ συγκεκριμένα τεῖχη, χωρὶς ἱεραποστολή, χωρὶς ἀγῶνα ἵνα γνῶσωνται οἱ πάντες τὴν Ἀλήθεια, δέν ἀνήκουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ ὑπηρετοῦν ὀμάδες, οἱ ὁποῖες οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν μέ τό πνεῦμα τῆς Ὁρθοδόξου θεολογίας καί τῆς ἐν ἀγάπῃ διδασκαλίας καί θυσίας, ὑπέρ τοῦ φωτισμοῦ καί τῆς σωτηρίας τῶν ἄλλων.

Ὁ Παῦλος ὁμολόγησε περὶ τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ Φωτός περὶ τοῦ Ἀληθινοῦ Θεοῦ, ὑπέφερε διὰ τὴν ὁμολογία, ἐμαρτύρησε γιὰ τὴν ἀλήθεια, μὴ ἀποστάς οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον, ἀπὸ τῆς ἀποκεκαλυμμένης ἐν Χριστῷ ἀληθείας. Ὑπ' αὐτὴν τὴν ἐννοίαν ἐβίωσε τὸν Θεὸν ὡς ἀγάπην καὶ ὑπ' αὐτὴν τὴν ἐννοίαν ἐγραψε τὴν πρὸς Κορινθίους Α' Ἐπιστολὴν του, στὴν ὁποία περιλαμβάνεται τὸ ἀνεπανάληπτο, τὸ ριζοσπατικό καὶ ἐπαναστατικό γιὰ τὴν ἐποχὴ του κείμενο, τὸ καὶ ὀνομαζόμενον «Ἕμνος τῆς ἀγάπης», τὸ ὁποῖον κείμενον καὶ μόνον ἐὰν ἀνεγινώσκετο, θά ἦτο τὸ πλέον δυνατὸν κήρυγμα καὶ μήνυμα στὸν σύγχρονο κόσμον. Θά ἦτο, ἂν θέλετε καὶ μιὰ ἰσχυρὰ ἀπάντησις καὶ πρὸς ὄλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι θέλουν μιὰν Ἐκκλησίαν ἀποκεκομμένη ἀπὸ τὰ σύγχρονα κοινωνικά προβλήματα, ἀπὸ τὸ σύγχρονον γίνεσθαι ἐγκλωβισμένη στό πνεῦμα τοῦ φανατισμοῦ καὶ τῆς μισαλλοδοξίας, τὸ ὁποῖον ὡς τυγχάνει τοῖς πᾶσι γνωστὸν κατεδίκησε ὁ οὐρανομύστης Παῦλος.

Αὐτὴ εἶναι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ με παρησιία καὶ χαρὰ διακηρύττομε καὶ ὁμολογοῦμε, ὅτι εἷς ὁ Κύριος, μία πίστις, μία Ἐκκλησία, ἐν Βάπτισμα, ἓνα κήρυγμα. Διαλεγόμεθα με τοὺς πάντες, ὅπως ἐπραξαν οἱ Ἀπόστολοι καὶ Ἅγιοι Πατέρες διαχρονικά καὶ στό μαρτύριον ἀκόμη, ἐὰν χρειασθῆ, ὀδηγοῦμεθα, γενόμενοι τοῖς πᾶσι τὰ πάντα ὡς ὁ διδάσκαλός μας, ὁ Ἰδρυτὴς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐν προκειμένῳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κορίνθου, ἵνα πάντως τινὰς σώσωμεν.

Αὐτήν τήν Ἐκκλησία ἵδρυσε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Μέ αὐτό τό πνεῦμα ἀνεγέννησε τήν Ἑλλάδα καί τόν κόσμον.

Ἀδελφοί μου,

Χρεωστικῶς σήμερα ὑποκλινόμεθα ἐνώπιον τῆς μεγάλης μορφῆς τοῦ θειοτάτου καί μεγαλοφωνοτάτου Ἀποστόλου Παύλου, ἀναγνωρίζοντας τήν μεγάλη προσφορά του στόν τόπο μας καί στόν κόσμον ὁλόκληρον. Ἀποτελεῖ γιά μᾶς ὑψίστιν τιμήν τό γεγονός ὅτι ἡ Ἑλλάς, τό Ἑλληνικόν πνεῦμα ἔγινε ἡ χρυσή γέφυρα διά τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόστολος κρατώντας τόν μαργαρίτη τῆς Ἀνατολῆς, πέρασε στήν Δύση, προκειμένου νά νοηματίση καί νά καινοποιήση τήν ζωή της, γιά νά δώση ἄλλη ἀξία στό μέλλον της.

Αὐτό τό νέον ἦθος πού ἔφερε ὁ Θεῖος Παῦλος, τῇ τοῦ Θεοῦ προνοίᾳ καί εὐλογίᾳ, ἔνωσε τό παλαιό μέ τό καινούργιο. Ἔσωσε τόν Ἑλληνισμό, τοῦ ἔδωσε τιμή καί ἀξία, μάλιστα σέ μιάν ἐποχή πού ἔπνεε τά λοίσθια. Γι' αὐτό δύο χιλιάδες χρόνια χριστιανικῆς ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος καί τῆς Εὐρώπης, εἶναι ἀδύνατον νά τά διαγράψῃ κάποιος, ὅσο καί ὅπως νά ἀγωνίζεται. Γιά ὅποιον παραβλέπει αὐτή τήν ἀλήθεια καί τήν πραγματικότητα, αὐτή τήν ἀποφασιστική τομή στόν ροῦν τῆς ἱστορίας πού δέν τήν ἔκανε «αἷμα καί σάρξ», ἀλλ' ὁ ἴδιος ὁ Θεός, γιά ὅποιον παραβλέπει αὐτό τό γεγονός, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καί τό ἔργο του, ἡ Ἑλλάς καί ἡ Εὐρώπη, θά παραμένουν ἕνα ἄλυτο πρόβλημα πού δέν θά λυθῇ ποτέ, παρά μόνον ὅταν ἐπιλυθοῦν τά πνευματικά του δεσμά, τά ὁποῖα τόν κρατοῦν στό τέλμα μιᾶς πεζῆς βιολογικῆς πορείας, μιᾶς πορείας χωρίς

νόημα καί προορισμό. Διά τόν λόγον αὐτόν ἀπέτυχαν καί ἀποτυγχάνουν ὅσοι ἠθέλησαν, κατά καιρούς εἴτε ἐκ τῶν ἡμετέρων, εἴτε ἐκ τῶν μακρᾶν, νά λακτίσουν πρὸς κέντρα. Δι' αὐτούς θά ἰσχύη ὅ,τι ἤκουσεν ὁ Παῦλος ἐξ' οὐρανοῦ, πρὸ τῆς θαυματουργικῆς μεταστροφῆς του. «Σκληρόν σοι πρὸς κέντρα ὀξεᾶ λακτίζειν»

Ὁ λόγος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὁ τομώτερος ὑπὲρ πᾶσαν μάχαιραν πνευματικῆν, θά ἀκούεται στὸν κόσμον ὀλόκληρον, ἰδιαίτερα ὅμως στήν Ἑλλάδα, ἄλλους ἐλέγχων καί ἄλλους χαροποιῶν: «Οὐκ ἐντρέπων ὑμᾶς γράφω ταῦτα, ἀλλ' ὡς τέκνα μου ἀγαπητά νουθετῶ. Ἐάν γάρ μυρίους παιδαγωγούς ἔχητε, ἀλλ' οὐ πολλούς πατέρας ἐν γάρ Χριστῷ Ἰησοῦ διὰ τοῦ Εὐαγγελίου ἐγὼ ἡμᾶς ἐγέννησα» (Α' Κορ 4, 14-15) καί, «Ἐλεύσομαι τέκνα καί πάλιν ταχέως πρὸς ὑμᾶς, καί γνώσομαι οὐ τόν λόγον τόν πεφουσιωμένον ἀλλά τήν δύναμιν. Οὐ γάρ ἐν λόγῳ ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἀλλά ἐν δυνάμει. Τί θέλετε; ἐν ράβδῳ ἔλθω πρὸς ὑμᾶς ἢ ἐν ἀγάπῃ καί πνεύματι πραότητος;».(Α' Κορ 4, 19-26)

Ἡμεῖς δέ ἀπαντῶμεν:

«Ἐλθέ Τίμιε Ἀπόστολε, ἐλθέ Πάτερ καί Διδάσκαλε ἡμῶν, ἐλθέ πρὸς ἡμᾶς ἐν ἀγάπῃ καί ἐν πνεύματι πραότητος, ὅτι τέκνα σά ἐσμέν. Ἐλθέ καί πάρεσο μέσω τῆς ποιμένης σου καί τῆς ἀμπέλου ταύτης ἣν διὰ σοῦ ἀφύτευσεν ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί πρέσβευε ὑπὲρ αὐτῆς τῷ Κυρίῳ, ἵνα παραμείνη ἐν τῇ ἀληθείᾳ καί τῷ φωτί καί τῇ ἀγάπῃ τοῦ οὐρανόσιου Πατρός, ᾧ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καί προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν».

